

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN WIGGS

Suvi Pajujärvel

Esimene raamat

Järveveere kroonikad

**Kirjastuselt Ersen ilmunud
Susan Wiggssi raamatud:**

Majakavaht
Lindprii
Miranda
Suvi mere ääres
Ookean meie vahel

SARJAD

TUDORITE ROOS
Kuninga käsul
Neitsi käsi
Kuninganna kutsel

CHICAGO TULEKAHJU
Armastuse pantvang
Armuke

JÄRVEVEERE KROONIKAD
Suvi Pajujärvel

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN WIGGS

Suvi Pajujärvel

Esimene raamat

Inglise keelest tõlkinud Siiri Hommik

ERSEN

Susan Wiggs
Summer at Willow Lake
2006

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad
Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel

Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle
levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud,
paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis.

Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste
või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Reet Piik
Korrektor Inna Viires

© 2006 by Susan Wiggs

© 2017 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale
Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad
kasutavad neid litsentsi alusel.

M12338917
ISBN 978-9949-82-145-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Kuldpulmi tähistvatele
Nick ja Lou Klistile

TÄNUSÕNAD

Elsa Watson, Suzanne Selfors, Sheila Rabe ja Anjali Banerjee;
samuti Kysteen Seelen, Susan Plunkett, Rose Marie Harris,
Lois Faye Dyer ja Kate Breslin – sügav kummardus nende
erakordse visaduse ja kannatlikkuse eest esimeste
mustandite lugemisel.

Dale Berg ja Mike Sack –
tänu jagamast meenutusi Catskilli laagrist.

Eriline tänu Meg Ruleyle ja Annelise Robeyle Jane Rotroseni
agentuurist ning minu suurepärasele toimetajale
Margaret O'Neill Marburyle.

TERE TULEMAST KIOGA LAAGRISSE

Franklin Delano Roosevelt on öelnud: „Suvelaager on Ameerika suurim kingitus maailmale.“ Sama avastavad kõik Kioga laagri külalastajad peatselt ka ise. Kioga laager on koht, kus unistusi ikka veel elus hoitakse ja tähtsaks peetakse; koht, kus saad sukelduda imepuhaste järvede kristallselgesse vette, matkata mäeharjadele ja tõsta pilgu taevasse, vaadata õhtul pikalt laagritule eredalt lõõmavaid tukke ning ette kujutada, mida elul sinu jaoks varuks võib olla.

KIOGA LAAGRI REEGLID

Kioga laagris lehvivad kolm lippu – ametlik laagrilipp, New Yorgi osariigi ja Ühendriikide lipp –, mis heisatakse igal hommikul päiksetõusu ajal ja millele kõik laagrilised äratussignaali ajal au annavad. Kui lipud lehvivad samal nööril Ühendriikide lipuga, peab see olema alati kõige kõrgemal. Kui lipud lehvivad lipurivis, peab Ühendriikide lipu heiskama esimesena ja langetama viimasena. Ühendriikide lipust kõrgemale või Ühendriikide lipust paremale ei või paigutada ühtegi lippu ega vimplit. Kui lipu peab heiskama poolde masti, on kõik lipud pooles vardas – USA lipp masti keskel ja teised lipud allpool.

Proloog

Olivia Bellamy kaalus mõttes, mis oleks hullem – kas lipuvarda otsas lõksus olles mitte näha silmapiiril mingitki abi paistmas või silmata seda saabumas Põrguingli kujul.

Tema plaan heisata esimest korda üle kümne aasta Kioga laagri kohale lipud oli paistnud nii lihtne. Siis olid nõör ja rullik kinni jäänud, kuid Olivia ei kohkunud tagasi. Ta oli üles seadnud vana alumiiniumredeli, roninud selle tippu, ning avastanud siis, et ta ikkagi ei ulatu takistuseni. Masti otsa turnimine ei ole midagi erilist, ütles ta endale ja lõi siis kogemata redeli ümber.

Igavene idioot, mõtles ta ja hoidis mastist kogu hingest kinni. Tee alla oli pikk ning see ei olnud just post, mida mööda Batman end oma töökotta libistaks. Galvaniseeritud teras oli vana ja roostetanud ning alla libisedes rebiks ta kätelt ja reite sisekülgedelt naha maha.

Ta oli just hakanud vähehaaval maa poole laskuma, kui tee pealt kostis heitgaasi vali, summutamata turtsatus. Ta ehmatas sedavõrd, et oleks peaaegu mastist lahti lasknud. Vaistlikult klammerdus ta kõve mini ja sulges silmad. Mine ära, mõtles ta. Ma ei suuda praegu sinuga tegelda, kes iganes sa ka oleks.

Masina tõrtsatused muutusid valjemaks ja ta avas silmad. Sissetungijaks osutus musta nahka riietunud mootorrattur, kelle nägu varjasid kurjakuulutatavalt must kiiver ja päikesepillid. Musta ja kroomitud mootorratta tagant tõusis tolmujuht kui kuke pikk sabasulg.

Mul ikka veab, mõtles Olivia. Siin ma olen, keset pärapõrgut ja Easy Rider* tuleb mind päästma.

Ta käed ja õlad olid hakanud värisema. Nii palju siis kõikidest nendest jõusaalis veedetud treeningtundidest.

Rattur peatus lipumasti aluse juures, ronis mootorrattalt maha ja tõmbas selle hargile seisma. Siis kallutas ta end tahapoole ja vaatas otse Olivia suunas.

Asjaoludest hoolimata leidis Olivia end pead murdmas selle üle, milline näeb mehe perspektiivist vaadates välja tema tagumik. Kasvanud üles end toiduga lohutades, kuni oli külge saanud lugematul hulgal ebameeldivaid ja lapsikuid hüüdnimesid, ei olnud Olivia kunagi päriselt üle saanud oma figuuri kohta käivast enesekriitikast.

Saa üle, otsustas ta. „Tere,“ ütles ta.

„Tere. Mis toimub?“ Kuigi ta ei näinud mehe nägu, arvas Olivia kuulvat ta hääles irvitust. Ta sai sellele kinnitust, kui mees lisas: „Hea küll, vabandust. Ei suutnud vastu panna.“

Suurepärane. Küll Olivial ikka vedas. Tark kutt.

Mees ei piinanud Olivat, seda pidi tema auks küll ütleva. Ta korjas redeli üles ja nõjatas selle vastu lipumasti. „Tule rahulikult,“ õpetas ta naist. „Ma hoian kinni.“

Olivia oli juba hiline ja tema vastupidavus jõudnud viimase piirini. Ta laskus sentimeeter sentimeetri haaval allapoole, samal ajal kui tema lühikesed teksapüksid järjest ülespoole kerkisid. Ta lootis, et mees ei märka, kui sügavale kannikate vahele püksid läinud olid.

„Peaaegu kohal,“ hüüdis võõras. „Ainult natuke veel.“

Mida madalamale Olivia turnis, seda vähem võõrana mehe hääle kostis. Selleks ajaks, kui jalg redeli viimast astet puudutas, oli Olivial mehe suhtes tekkinud tõsiselt halb eelaimus. Ta ei olnud aastaid viibinud siinse koha läheduseski, laagris, kust oli leidnud nii oma metsikuid unistused kui ka kõige hullemad painajad. Praegu ei tundnud ta siin kauges mägises kohas ühtegi hinge... vist.

Ehtsa neurootiku kombel ei suutnud ta jätta mõtlemata tõsiasjale, et ei olnud hommikul oma juustega midagi ette võtnud. Tal ei olnud

* Vihje USA 1969. aasta filmile. Eesti keeles „Muretu rännumees“

peal kübetki jumestust. Ta ei suutnud isegi meenutada, kas oli hambaid pesnud. Ning ära lõigatud säärtega teksad olid liiga lühikesed. Lühike top liibuv.

Redelil ronides teadis ta iga sammuga, et see, mis teda all ootab, on parimal juhul piinlikult alandav. Selleks et kindlale pinnale jõuda, oli ta sunnitud laskuma mehe ootavate käte vahele, mis olid redeli kinnihoidmiseks selle mõlema otsa ümber sulgunud. Mees lõhnas naha ja veel millegi järele. Võib-olla tuule.

Olivia lihased, mis hetk tagasid olid karjudes protesteerinud, ähvardasid end nüüd kurnatusest lõdvaks lasta. Et mitte lõksu jääda, otsustas ta viimast jõuraasu kasutada mehe käe eemalelükkamiseks. Tõo lasi redelist lahti ja tõstis oma küborgikäed üles, peopesad väljapool, justkui näitamaks, et tuleb rahu. Mustades kinnastes paistsid need hiiglaslikena. Darth Vaderi käed. Terminaatori käed.

„Hästi,“ ütles mees. „Sa oled nüüd kindlalt maas.“

Olivia nõjatus seljaga vastu redelit. Kui ta mehele otsa vaatas, ei tundunud maapind jalge all eriti kindel. Miski ei tundunud kindel.

Mees oli tohutu, kogukust lisamas nahkne varustus, mille hulka kuulusid jalakaitsmed. Mootorrattur, jalakaitsmed kulunud Levi'ste peal, nahk kõigis huvitavamates kohtades pehmeks kantud. Olivia silmas rebenenud T-särki, mis ilmus nähtavale pooleldi avatud jaki alt. Päevinäinud saapad paistsid välja, nagu kuulunuks nood mehele, kes neid tööl käies reaalselt jalas kannab. Välja arvatud ketid. Olivia ei näinud taolisel eputamisel ühtki ratsionaalset põhjendust, välja arvatud asjaolu, et see oli seksikas. Oh jumal. Kuidas veel.

„Aitäh,“ ütles ta ning astus mehe ja redeli vahelt kiiresti välja. „Ma ei tea, mida ma oleksin teinud, kui te ei oleks siia sattunud.“ Mehe peegelklaasidega prillidel võis Olivia näha enda peegeldust – roosataavaid põski, tuulest viidud juukseid. Ta pühkis kätega mööda pükse. „Mida, ee...“ Ta kopperdas. Võib-olla *ei olnud* asi mehes. Võib-olla oli sinne värske õhk ja päikesepaiste ta aju segamini keeranud. Ta manas hääle erapooletu tooni ja otsustas vabalt võtta. „Kas ma saan aidata?“

„Ma arvan, et asi on vastupidi. Te jätsite mu kõneposti sõnumi. Midagi ehitusprojekti kohta.“ Seda öeldes võttis mees päikesepillid eest, avas rihma ja tõmbas kiivri peast...